

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

יורא ■ ט"ו חשוון תשע"ד 46

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	החודש	העמוד	ליקו"מ
שבת	ט"ו	ד:ר	רע"ו
ראשון	ט"ז	ה:ה	ג'א
שני	י"ז	ה:ה	ד'
שלישי	י"ח	ו:ו	ה'
רביעי	י"ט	ז:ז	ו'
חמישי	כ'	ז:ז	ז'
שישי	כ"א	ז:ז	ח'

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הל' ראשית הגז ג' - ה'

אשרינו שזכינו להגיע לאבן-העזר!

"ושמעתי מאנ"ש, שכמה מאנ"ש אף-על-פי שעסקו בספרי רבינו הקדוש, אבל מפני שלא עסקו בספרי ליקוטי הלכות, לא יכלו לחזק עצמן בכל מה שעבר עליהם, אבל כל אלו שאחזו עצמם בלימוד ליקוטי הלכות הם נשארו על עמדם."

(ר' שמואל ספירא ז"ל ושמואל בקוראי שמו - מכתב מ"ח)

א. משיח הוא בחינת שתיקה, כי הקץ סתום וחתום, כמו שכתוב סתם הדברים וחתום וכיו' ונבנה לפומה לא גלי, שנהו בחינת שתיקה העליונה שאפלו למעלה למעלה הוא בבחינת שתיקה, כי משיח הוא בבחינת סוד, כי משיח הוא למעלה מהזמן, בחינת אריכות זמן ושנים. (ג - ט"ז)

"ועל פן אסור להרהר חס ושלום על אריכות הגלות כל כך, כי אי אפשר להשיג זאת, כי הוא בחינת מקיפים העליונים שאי אפשר להשיגם כי הם בבחינת שתיקה. ועל פן הקץ סתום וחתום והמאמין לא יחש כי בו יבוא לא יאחר במהרה בימינו, אמן."

ב. זהו, "הרמתי ידו אל ה' אל עליון קנה שמים וארץ", שאני מרים ידו לה' ותברך, הינו שאני רק נכסף ומשתוקק לה' ותברך, כי הרמות הידים למעלה זה בחינת השתוקקות נמרץ לה' ותברך. (ג - י"ז)

ג. מחמת שהאדם בגוף מגשם כל כך, בזה העולם הגשמי כל כך, אשר רבו רבו המונעים והמעכבים והמסיתים והבלבלים וכיו'. על פן כל העתקה והעתקה שהאדם ממשיך עצמו מגשמייתו לה' ותברך ולתורתו <<<<

מרגש לראות, אלפים מתלמידי ה"נחל-נובע" מתאחדים יום יום בלימוד אותו עמוד בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן. עמוד המחבר בין אלפי אלפי ברסלביר חסידים המתגעגעים לרביה, רוצים בכל נפשם ומאודם לזכות לקיים את העצות הקדושות של הרביה.

לא יאומן כמה משפיע העמוד הזה על לומדיו! סך-הכל 10 דקות ליום. אנשים מספרים: ברוך-ה' שנים שאנחנו חסידי ברסלב, נוסעים לראש השנה באומן, משתדלים ללמוד ולקיים את העצות של רבינו הקדוש, אולם אחרי שהצטרפנו לעמוד היומי, הרגשנו משהו אחר לגמרי. הרגשנו שיש איזה חיבור. יש כל יום איזה כמה דקות מיוחדות שאי-אפשר לוותר עליהם, כמה דקות שנוכרים ברביה, כמה דקות שנכללים בפשיטות בכלל הלומדים, בכלליות תלמידי רבינו הק'.

נכון שכל אחד עסוק וטרוד "מעל לראשי", אבל 10 דקות בשביל הנשמה, 10 דקות שחוטפים 'ורחניות', ואחרי כמה שנים האדם תופס כבר גמרותי ב"ה כמה וכמה פעמים את הליקוטי-מוהר"ן!

"לשון חכמים מרפא" - עצם הקריאה בספר הקדוש מרפאה את האדם, עצם הקריאה מטהרת ומזככת את האדם. אט אט המילים הקדושות האלו חודרות ללב האבן, "מי התורה" הקדושים שוחקים ושוחקים עד שמתחיל להתגלות "לב בשר", מתגלים יהלומים יקרים שהאדם לא שם לב עליהם.

"קבעת עתים לתורה - קבעת דיקא, שיהיה עסק התורה אצלו בקביעות גדול, אפילו מי שאינו עוסק בתורה כל היום כי אם איזה עתים ושעות, על כל פנים צריך להיזהר שיהיה אלו העתים והשעות בקביעות גדול בכל יום, חוק ולא יעבור! כדי שיברח בכל פעם למקור מים החיים, המטהרים מכל הטומאות והבגדים הצואים." (עצות ישירות - תלמוד תורה)

תורה ג' - אקרוקתא

...ובברסלב היה אז אחד חזן ובשביל שידע שאנשי העיר אינם שבעים רצון ממנו מחמת איזה חשדא עליו, ובכן כשראה שרבינו ז"ל נבחר לאדמו"ר במחנהו ניסה להתחנף אליו לרבינו ז"ל, וגם קיבל עליו לנסוע לזאטיפאלע בכדי להביא לברסלב בני-ביתו וחפצי רבינו ז"ל וכן עשה. ובשבת הראשון כנהוג היו כל אנשי העיר אצל רבינו ז"ל, ובכל אותו השבת כמעט בכל סעודה, ביקש החזן הנ"ל רשות מרבינו ז"ל לנגן איזה ניגון כנהוג, ורבינו ז"ל סירב בדבר. ורבינו ז"ל אמר אז התורה ג' אקרוקתא "מי ששומע נגינה ממנגן רשע וכו'", ואנשי-העיר היו שבעי רצון מנבואת רבינו ז"ל וכו'. (רק במוצאי שבת אמר לו רבינו ז"ל "נא, זינג המבדיל" ובמקום חלפה עונת מנחתי אמר חלפה עונת מיטתי ונעשה צחוק גדול וכו')

מבואר בהתורה הנ"ל מענין להמשיך הנגינה משרשה, ורבינו ז"ל אמר שהמשיך להרב חייקיל הנגינה משרשה ועל-כן אמר לו אם תיסע עמי לברסלב כמו שאני חידוש בדבר שלי, תהיה חידוש בדבר שלך.

(השמטות ביאור הליקוטים - תורה ג)

כח הניגון

נגינה
"שירו לה' שיר חדש תהלתו מקצה הארץ יורדי הים ומלאו איים וישביהם" 1, נגינה שבקדושה שורשיה גבוהים מאוד מאוד. פורצת היא את החומות, חודרת היא ללבבות. הספן בעני' הבא

הנה מי ששומע נגינה ממנגן רשע, קשה לו לעבודת הבורא. וכששומע ממנגן פשר והגון, אזי טוב לו... מי שהוא פשר, נמשכת הנגינה שלו מן השתי צפריים חיות טהורות. וכשהמנגן הוא רשע, אזי הוא לוקח הנגינה שלו מצפריים אחרות שבקלפה.

יש החושבים שמותר לשמוע ניגונים, הגמרא אומרת ב"סוטה" שלשמוע ניגונים מביא חורבן לבית, כי כל שיר שאינו בדביקות לה', רק לה', אם יש בו איזה נקודה של פניה, אז זה כבר נקרא שזה בא מהציפורים שבקליפה. ואפילו אם האדם שמע את הניגונים האלה שלא מרצונו זה פגם נורא. כמו שאומר ר' פנחס מקוריץ שפגם השמיעה גרוע יותר מפגם הראיה.

על-ידי לימוד גמרא בלילה, עייז לאט לאט האדם מתקן את מה שהוא שמע נגינות אסורות. כי הגמרא כוחה גדול כל-כך שהיא יכולה לתקן את כל מה שאדם פגם בין בראיה ובין בשמיעה. כי כעת אנחנו נמצאים בתוך לילה גדול, העוה"ז הוא בבחינת לילה, הוא עולם חשוך, ורק הגמרא שהיא בבחינת לילה, היא יכולה לנצח את הלילה ואת החושך ולהוציא אותנו מחושך לאור.

(באר הנחל)

המשך מעמ' קודם ת"ג
וכוחה רב ביותר להרים ולעורר אנשים לעבודת השם ית'.

כנגד זה שירה שאין שרים אותה בקדושה, אין מכוונים בשירה 'לשם-שמים',² השירה הזאת "מסוכנת"! השירה הזאת נמשכת מהסטרטא אחרא, והיא חודרת ללב, פוגמת אותו, מקררת אותו ומחלישה אותו בעבודת ה'.

מלכות

הנגינה היא שורש המלכות, ולכן המתקן ומעלה את הנגינה, זוכה ל'מלכות'. ועל-כן דוד המלך ע"ה שהיה "יודע נגן" והעלה ותיקן את המלכות על-ידי-זה זכה למלוך על ישראל.³

הנגינה כוחה רב כל-כך, שעל-ידי תעלה ותתנשא המלכות דקדושה, עד שזוכה לגאולה השלמה: "עקר הגאולה על ידי שיר ונגון, פי על ידי שיר ונגון דקדושה, דהינו שירים ותשפחות לה' יתברך בנגון וזמרה על ידי זה נכנעת מלכות הרשעה ונתעלה מלכות דקדושה."⁴

הקול

בשביל לזכות לנגינה בקדושה צריך קודם לתקן את ה"קול", לראות שהקול יהיה זך ונקי. איך מתקנים את הקול? "עקר תקון קול הנגינה הוא על ידי עסק התורה שבעל פה בלילה"⁴ לימוד ש"ס – ש"שה סידרים בלילה, זה מתקן את ששת הטבעות שבגרון שעל-ידם יוצא הקול. וכשהגרון מזוכך, אזי הקול שהוא מוציא הוא "קול-מתוקן".

כח לימוד ש"ס בלילה הוא כל-כך גדול, שלא רק שהוא מתקן את הקול מכאן ולהבא. אלא הוא מגן גם מהקולות הפגומים ששמע מכבר שלא יזיקו לו.

דבקות

"עקר הדבקות וההתחברות להשם יתברך מזה העולם השפל והגשמי והנמוך מאד הוא על ידי נגון וזמרה. וכמו שרואין בחוש שצפלו האדם הרחוק מאד מהשם יתברך ומנח בדייטא התחתונה על פי רב על ידי נגון נתעורר להשם יתברך ומזכיר את עצמו היכן הוא בעולם. רק כששומעין הנגון ממנגנים רשעים או קלים המצויים עכשיו ביותר אזי יוכל להזיק לו ביותר, אבל כששומעים נגונים וזמירות מאנשים כשרים באמת המכונים את לבם להשם יתברך או כששמענו בעצמנו איזה נגון וכונתו לשמים כוללים להתעורר על ידי זה

>>>> אפלו הוא רק פחוט השערה הוא יקר מאד מאד בעיני ה' יתברך. (ד – א)

ד. כשהאדם רואה שמעשיו אינם עולים יפה ללל רמנא לללו, צריך להפוך הדבר ויסתכל על עצמו מעבר השני, הינו כאלו חס ושלום כבר הוא גרוע לגמרי וכנגד הגרוע והרע לגמרי בודאי ימצא גם בעצמו בעמק גריעותו כמה וכמה נקודות טובות ועל ידי זה יחיה את עצמו, ויחבו היטב כל זה בעין האמת לאמתו באפו שתוכל להחיות את עצמו על ידי זה תמיד. (ד – ז)

ה. כל המחלקת נמשך מההתנגדות שנמשך על ידי שלומדים שלא לשמה רק בשביל ממון וכבוד עד שרואים בהתורה רק בחינת השמאל וכי' עד שנעשה להם פה לדבר עתק בגאונה על הצדיקי אמת וכשרי הדור. (ה – ג)

ו. כל נפילתו של החולק והמתנגד בחינת לבן הוא מחמת העשירות, ובעונותינו הרבים בכל דור ודור הסטרטא אחרא מתגברת עד שהחולקים בחינת לבן ממשיכים העשירות אצלם ורב העשירים פרוכים אצלם. מחמת שהם בבחינת שמאל שמשם העשירות. (ה – ג)

ז. כל העשירות נמשך מהאשה. מי שאינו צדיק ונוטה לתאות הגשמיות כפי נטייתו אל תאנה הגשמיות כן נופל לבחינת שמאל. ועל ידי זה גם כל למודו בבחינת שמאל וכי'. (ה – ג)

"כל תקונו רק על ידי צדיק האמת הגדול במעלה שהוא בחינת יעקב שהוא קדוש וטהור בתכלית הקדושה מתאנה זאת ובין בזווגו בין בלמודו התורה כל פונתו רק לשמים לבד."

ח. הצדיק האמת בחינת משה כל כחו בפיו, בחינת תורה שבעל פה שכל העולם ומלאו וכל חיותו ופרנסתו נמשך משם. ועל ידי שהוא לומד תורה שבעל פה לשמה באמת לאמתו על ידי זה כל הנהגת העולם על ידו וכול הנהיג העולם כרצונו ולעשות מופתים נוראים בעולם. (ה – ה)

"זה לעמת זה עשה האלקים וכי', על פן נמצא בכל דור בחינת חולקים ומתנגדים שכל כחם מהלומדים תורה שבעל פה שלא לשמה וכי'."

ט. הצדיק בעצמו שעוסק בתורה בתכלית הקדושה לשמה בשלמות גמור אף על פי שנוטה מעט לשמאל בשביל פרנסה ועשירות, על פי כן אין לו פנאי לציר את העשירות לגמרי ובהכרח שיהיה מלאכתו נעשית על ידי אחרים. בשביל זה ההכרח שזבולו יחזיק את יששכר. (ה – ט)

י. כל זמן שאין מתברר למוח התורה כראוי והלומדים חולקים על צדיקי אמת יש כח חס ושלום לחרבו של עשו להתגבר. (ה – טו)

מאד להשם יתברך וכמו ששמעתי מאדוננו, מורנו ורבנו זכרוננו לברכה: פי עקר החבור והדבקות מעולם הזה הגשמי להשם יתברך שהוא מרום ונשגב מאד, בפרט מי שחטא ונתרחק מאד מאביו שבשמים הוא על ידי נגון וזמרה שהוא בחינת כל השירות והתשפחות שאומרים להשם יתברך."⁵

דיבור

כשהנגון הוא עם מילים קדושות אזי יש לו "כח גדול" ורב ביותר, הוא חודר ללב ולדעת ומעורר את האדם ביותר: "קול הנגינה יקר מאד מאד ויש לו כח גדול לעורר את האדם, הינו לעורר את המחין בבחינת קול מעורר הפונה. אבל עקר שלמות הקול הוא כשמשקשין אותו אל הדבור בקשר אמיץ וזק, וזהו בחינת מה שצריכין לחבר ולקשר הדעת אל הלב שזה עקר שלמות הדעת האמתית."⁴

1. ישעיה מ"ב - י. 2. קיצור ליקו"מ על התורה. 3. כמבואר בתורה. 4. ליקוטי הלכות חו"מ - אפטרופוס ג. 5. ליקוטי הלכות או"ח - נשיאת כפים ה.

וברחמיך הרבים תעורר חבצלת השרון לשיר בקול נעים גילה ורנן. ויקוים מקרא שכתוב: "זמרו אלקים זמרו, זמרו למלכנו זמרו, כי מלך כל הארץ אלהים, זמרו משכיל". ותזכור את עמך ישראל אשר נפוצו בגוים, ואת בית מקדשך החרב מאין יושב. "והשב כהנים לעבודתם. ולוים בדוכנם לשירם ולזמרם והשב ישראל לנויהם." ותן לנו שכל וחכמה דקדושה, שנזכה להמשיך עלינו עול מלכותך תמיד, ולגלות מלכותך ואדנותך לכל באי עולם, וכסא דוד מהרה תכין. חיש קל מהרה תביא לנו את משיח בן דוד נעים זמירות ישראל. "אז ימלא שחוק פינו ולשונו רנה", ואז נשיר ונזמר ונרנן לפניך כל ימינו. במהרה בימינו אמן.

(ליקוטי תפילות ח"א - א)

לעשות תורות תפילות

נוכל לומר שכשם שמעשה הראשונה הוא הקדמה לכל המעשיות (כמובא בדברי רבינו ז"ל ומוהרנ"ת ופרפראות לחכמה וביאור הליקוטים וכו') כמו כן **התורה הא' הוא הקדמה לכל התורות...** זה אפשר למצוא אותה בכל התורות...

(כתב-יד ר' שמואל הורביץ - חסר מהדף וחבל על דעבדין)

ר' לוי יצחק בנדר זצ"ל אמר שהסיבה שמוהרנ"ת שם את תורה א' ראשון אף-על-פי שרבינו לא אמר את זה ראשון, ולפי סדר האמירה היתה צריכה תורה ב' להיות הראשונה, כי בגמרא זה המאמר הראשון של רבה בר בר חנה. ועוד סיבה, אמר ר' לוי יצחק: פשוט **להדגיש לדורי דורות, שדבר ראשון זה השכל, זה התורה הראשונה, וזה ה"יסוד של חסידות ברסלב**". קודם שלכל אחד יהיה שכל, לקחת כל דבר, בכל הרצינות, בכל העומק, את הגמרא בכל העומק, את הליקוטי מוהר"ן בכל העומק, את הליקוטי הלכות בכל העומק, כל דבר שבעולם בכל העומק. אין שום דבר שה' ברא לבטלה!

(באר הנחל)

שרפוי-מעלה

טיפודים ושיחות מפי חסידי ברסלב

מר' לייביל מקאנסטנטין שנסע לאומן על ציון רבינו הקדוש, והיה משבח ומפאר בסיפורו עם אנשים מענין ההתעוררות על ציון רבינו ז"ל ובפרט הראש-השנה וכו'. ואמר לו אחד מתנגד אני דר באומן ורואה את הציון שלכם והכל ואיני מתפעל ואיני יודע מה הרעש? ענה ואמר לו ר' לייביל הנ"ל כשנסעתי בדרך ראיתי בית-חרושת שהיה מבחוץ מסויד ומכיוור ומצויר נאה ויפה עד מאוד, וחשבתי שבוודאי עובדים שם דברים יקרים משי וכדומה, ושאלתי ונכנסתי וראיתי שעובדים שם מחצלות, שזה רק בית חרושת למחצלות. ושוב ראיתי באותו הדרך בית-חרושת שמבחוץ אינו מסויד כלל ועוזב לגמרי וכו' וחשבתי ששם בוודאי עובדים דברים קטני-ערך, ונכנסתי לפניו וראיתי שם שאדרבא שם עושים דווקא משי והוא בית-חרושת ממש.

ואם-כן מה שרואין מבחוץ אינו ראייה כלל, רק כשתוחבין הראש לפניו וטועמין הטעם, אז יודעין אפוא עובדים מחצלות ואיפוא עובדים משי.

האם ניסת ובחנת לתחוב ראשך שם, שאז היית רואה ומרגיש מה שיש שם, אלא מה שאתה רואה מבחוץ אינו כלום. וד"ל.

פעם אחת שאלו לאיזה איש מאנ"ש תאמרו לנו הטעם מה שאתם מרגישים בחסידות ברסלב מהראש-השנה וכו'?! ענה ואמר לו האם אכלת פעם ביצה, ענה כן, אמר לו אם-כן תצויר לי הטעם שמרגישים בביצה. וזה אין יכול לצויר כי אינו מתוק ולא חמוץ ולא מר וכו' רק כשתטעום אז אז תבין הטעם, כן אומר לך בזה איך יכולין לצויר, רק כשתטעום אז תבין.

הצדק הצדק

אין לך אדם שאינו צודק. אין אדם שלא יסביר ויביא ראיות להוכיח את "צדקת ואמיתת דרכו", להוכיח שכל מעשיו אפילו מה שלא כל-כך מובן, הכל הכל רק על-פי טוהר המידות בישרות ואמת.

צדק, ישרות, אמת, הם מילים נדושות מאוד בפי מיליארידי מיליארידי אנשים. אנשים מוכנים להביא ראיות, להוכיח, להתווכח ולהראות לכולם את צדקת דרכם, את ישרות השקפתם, את ההיגיון העמוק העומד מאחורי "מעשיהם הטובים".

לוויכוחים האלה יש התחלה אבל לא סוף---

כשמדובר בשקר. מי ערמומי יותר מהשקר עצמו? מי מכיר את המלאכה טוב יותר ממנו? מי הוא המעיז לנסות להתחרות איתו? אכן מקהלת השקר בחכמתם "חכמת הסטרא-אחרא" עושים הם את עבודתם נאמנה, משקיעים "שעות נוספות" על-מנת הראות לכל העמים נקיון כפם ויושר דרכם.

"ואנחנו לא נדע?! הבלבול, הערבוביה, האנדרלמוסיה נוראה. ואיך נוכל אנו הקטנים להבחין בין ה"צדק-האמיתי" לבין ה"צדק המזויף"?

"הוֹלֵךְ אֶל דָּרוֹם וְסוּבֵב אֶל צָפוֹן סוּבֵב סִבְבֵי הָרוֹחַ וְעַל סִבְיַתָּיו יָשֵׁב הָרוֹחַ". בבוקר השמש יוצאת ובערב היא שוקעת, בקיץ חם, בחורף קר, זהו המהלך הטבעי של העולם.

כמו-כן המהלך הטבעי של הבן-אדם הוא "אני צודק", אם בכל זאת יש איזו שהיא טענה, "זה ההורים שלי, השכנים, החברים... אני כמוכן - בסדר גמור!"

נו, העיקר הוא חיים טובים, בריאות--- ומה זה משנה אם זה צודק ממש, או ממש לא צודק? העיקר הוא הסוף והמטרה. אם בסוף יש כסף, יש כבוד מדומה, יש איזו שהיא תאוה, זה מושלם!! "סמוך עלי", "יהיה טוב", "אל תדאג".

המהלך של הצדיק הוא הפוך ב-360 מעלות. אצל החכם "סוף מעשה במחשבה תחילה", הוא לא מתרגש מה'קצת זוהר', הוא לא מאבד עשתונות מ'קצת כבוד', גם לא מהרבה כבוד או הרבה כסף. הוא נמצא במהלך אחר לגמרי, מהלך פנימי. רגע, למה באתי לעולם? מהי המטרה האמתית חוץ מכסף וכבוד, כבוד וכסף?

סלח לי מסכן אחד?! כסף יצא לך מזה? יש כאן איזה "מהלך"? האם בסוף יצא מזה קצת כבוד? אז מה כל העניין?!

"נקודת אמת". יהלום קטן ככל שיהיה, שווה הרבה יותר מרבות שקי אשפה, גדולים ככל שיהיו! משה-רבינו ע"ה, רבן של כל הנביאים, רבן של ישראל לדורות, ש"לא קם נביא עוד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יָדַעוּ ה' פְּנִים אֶל פְּנִים". ובכל זאת במה התורה הק' משבחת אותו? "וְהָאִישׁ מִשָּׁה עָנָו כָּאֵדָם" - זהו התואר הגדול ביותר שיכול להיות עלי אדמות!!! החשיבות הגדולה ביותר, "אין-גמור", "לית ליה מגרמיה כלום".

במקום שנגמרת היישות, נגמרים האינטרסים, הכל נגמר--- שם מתחיל גילוי הפנימיות, גילוי האמת.

המונח בשקר, מחפש הלוך ושוב את מה ש"בא לו" - "התגלות ליבו", לא תהיה אפשרות או מקום שיותר על תאוותיו הטיפשיות - הוא "כסיל".

הוא (כביכול) "לא מפחד", הוא לא ממצמצץ, הוא ותאוותיו עד הסוף! - הוא "זקן"---**"זקן וכסיל"**

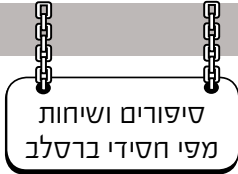
המחפש את האמת, הוא "אין", נכון אין מזה בדיוק כסף, גם לא כבוד, זה לא כל-כך מרשרש וצבעוני - הוא "מסכן".

אבל הוא "חכם". הוא בכיוון אחר, הוא רואה משהו אחר, מונח במקום אחר, מחפש משהו אחר, הוא משהו אחר לגמרי לגמרי ---

"מסכן וחכם"

מ ווהרני"ת אחז פעם בזקנו ואמר זקן לבן ועוד חסיד ברסלב?! "איוויסע בארד און נאך איברסלבר חסיד" (היינו שנסיון להיות חסיד ברסלבי, הוא כל-כך תמיד בלי הפסק רגע, שכבר יש לו זקן לבן ועדיין הוא חסיד ברסלב).

סיפורים ושיחות מפי חסידי ברסלב

מ ר' אשר באפעלער מוקני אני"ש מחותנו של ר' אייזיק מאומן. בא אצלו אחד והקשה לו קושיות וחקירות, והשיב לו: אחד נכנס לבית ועמד את עצמו מהופך הראש למעלה והרגליים למעלה וצעק שכל הבית וכל מה שבבית הוא מהופך. ונכנס איש בעל שכל ואמר לו: הלא אתה מהופך על כן נראה לך שהכל מהופך, תהפוך את עצמך לישר ותראה שכל הבית ישר. ואמר אז לזה האיש הנ"ל "דיין מוח איז איבערגעקערט דאכט זיך דיר אז אלדז איז איבערגעקערט, גלייך אויס דיין מוח וועט אלדז זיין גלייך.

מ ר' נפתלי שהיה באומן ומוהרני"ת נפטר וידע תכף מפטירתו, וסיפר שבילילה ראה את מוהרני"ת ז"ל רץ, ושאל אותו: ר' נתן ווי לופיט איר? (להיכן אתה רץ) והשיב לו איך לויף צום רביין! (אני רץ לרבינו) והבין מזה שנפטר. (כתי"ר' שמואל הורביץ)

לקוטי מוהר"ן

תורה ב' - אמור אל הכהנים

מחשבות זרות שבתפלה, הם ענין דמכסין על עיניו, כמו שכתוב: "סכתה בעיניך לך" וכי, ובשביל זה צריך להפריש צדקה קדם התפלה (בבא בתרא י' ובשלחן ערוך ארנ"ח חיים סימן צ"ב סעיף ט), כדי שיוכל לכלכל דבריו במשפט. שיהא קולע אל השערה ולא יחטא.

לתרומות והנצחות להחזקת העלון והמבנים בליקו"מ פלא': 050-418-0673 ■ ת.ד. 5136 ירושלים
ניתן לראות את העלון ב: shuvubonim.com

מי שרוצה לדבק את עצמו בהשם יתברך, עד שילך במחשבתו מזהיכל אל היכל ויראה את ההיכלות בעיני השכל, ישמור את עצמו מלומר שקר אפילו בטעות. (אמת - א' - ח"א)

'עד שילך במחשבתו מזהיכל אל היכל'

והנה הוא צופה בהיכלות עליונים ובמלאכי מרום והולך שם במחשבתו מזהיכל אל היכל. היכל לפנים מזהיכל וחדר לפנים מחדר. ונעשה מופשט מגשמיותו ויוכל להיות שם כמה בלא אכילה ושתייה ושאר צרכי הגוף כי כל כוחי הגוף בטלין ומבוטלין אז מפני פחד הגדול והאימה והיראה אשר נופל עליו בעת ההיא. (סידורו של שבת - ח"א - השורש השמיני - ענף א)

'ויראה את ההיכלות בעיני השכל'

הצדיקים אינם רואים כי אם למעלה בשורש בעיני השכל.

(באר מים חיים - חיי שרה - פרק כ"ד)

בעת השתמשות בעיני השכל לא ישיג כלל עניני עולם הזה כי יראה ולא ירגיש ענין עולם הזה כלל. (תפארת שלמה - על התורה - לקוטים - בראשית)

ה' יתברך שמו מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא אי אפשר לראותו בעינים גשמיים, ואפלו בעיני השכל, כי אם כל חד כפום מה דמשער בלביה, כמו שאיתא בזהר הקדוש ומובא בדברנו כמה פעמים. כשה' יתברך עוזר להאדם ומתנוצץ בדעתו ידיעת אמתו זה בחינת הארת פנים. (ליקוטי הלכות יו"ד - גלוח ד)

'ישמור את עצמו מלומר שקר אפילו בטעות'

תנו רבנן ארבעה נכנסו בפרדס ואלו הן בן עזאי ובן זומא אחר רובי עקיבא אמר להם רבי עקיבא כשאתם מגיעין אצל אבני שיש טהור אל תאמרו מים מים משום שנאמר: "דובר שקרים לא יכון לנגד עיני". (גמרא חגיגה י"ד ע"ב)

"כגון על ידי שם ולא עלו למעלה ממש אלא היה נראה להם כמו שעלו וכן פ"י בערוך."

וצוה אותם ר"ע כשאתם מגיעין להביט באובנתא דליבא אצל אבני שיש טהור אל תאמרו מים מים שאין שם מים כל עיקר אלא דמות בעולם נראית והאומר מים נהדף שנמצא משקר. (רבנו חננאל חגיגה יד-ב)

בגמרא מבואר שהתנאים עלו על-ידי שמות להשגות גבוהות עד שהגיעו למקום הנקרא "פרדס". אך שר' עקיבא אמר להם שהתנאי להגיע לאלו ההיכלות, הוא לא להגיד אפילו בטעות על 'אבני שיש' שזה 'מים'. כי על-ידי שקר אפילו "בטעות" נהדפים מאלו המקומות.

מדוע השקר כל-כך חמור, שאפילו כשרק טועה מחמת מה שנראה לו לפי ראות עיניו, (הוא אומר על שיש מים), זה כבר מספיק שלא יוכל להכנס לפרד"ס ולהשגות אלקות?

אלא כמבואר (ליקוטי מוהר"ן - תורה ט) ש"על ידי שקר הוא מסלק את הקדושת ברוך הוא, יוצא שהשקר מרחיק אותו מה', אם-כן איך יתכן שהוא יוכל לעלות להתקרב לה', להכנס לפרד"ס!?"

למדא דאמת

מעשה ברב ספרא שיצא יום אחד עם תלמידיו לטייל חוץ לעיר, פגע בחסיד אחד בא מן הדרך, אמר לרב ספרא ולמה טרח מר כל כך? כסבור שיצא לקראתו להקביל פניו, אמר לו רב ספרא לא יצאתי אלא לטייל. נתבייש אותו חסיד, אמרו לו תלמידיו לרב ספרא ולמה אמרת כך? אמר להם ומה הייתי משקר!! אמרו לו היה לך לשתוק. אמר להם אילו שתקתי לא הייתי מקיים 'ודובר אמת בלבבו' וכמדומה לי שהייתי גונב דעתו.